

Alkotmánybíróság

A Budai Központi Kerületi Bíróság mint első fokon eljáró bíróság útján

Elsőfokú ügyszám: 7.P.22.077/2016.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 57. Pkf. 633.244/2018/7. számú végzésének – beleértve a Budai Központi Kerületi Bíróság 7.P.22.077/2016/16. és 7.P.22.077/2016/2. számú végzéseit is – alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

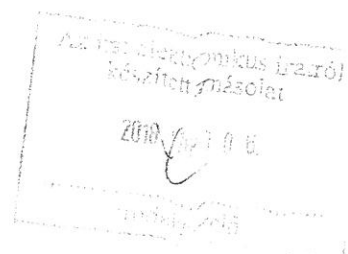
1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Hivatkozunk a 3131/2015. számon nyilvántartásba vett alkotmányjogi panaszunkra. Erre tekintettel rövidebben fogalmazunk.

Jelen ügy szempontjából a fontos történések:

- 2002. évben a felperes jogelődje és az I. r. alperes adásvételi szerződést kötöttek a felperesi jogelőd ingatlanára.
- 2003. évben a felperesi jogelőd keresetet indított az I. r. alperes ellen a szerződés érvénytelensége megállapítása iránt.
- A per az ingatlan tulajdoni lapjára feljegyzésre került.
- 2007. évben az illetékes önálló bírósági végrehajtó az ingatlant végrehajtás alá vonta (ezek között volt olyan is, ami a per kimenetelétől független hatállyal került bejegyzésre).
- A végrehajtó 2008.01.17. napjára árverést tűzött ki az amúgy perfeljegyzéses ingatlanra.
- Az árverés eredményeként cégünk megszerezte az ingatlan tulajdonjogát, míg a végrehajtó a teljes vételárat árverési vétel jogcímén átvette.
- 2009. évben idézést kaptunk jelen perfeljegyzéses per következő tárgyalására, mert a felperes cégünkre is kiterjesztette a keresetét. Ekkor kapcsolódtunk be a perbe – mint II. r. alperes.
- 2011. évben a Budai Központi Kerületi Bíróság mint elsőfokú bíróság a 19.P.21.016/2009/56. számú ítéletével – melyet a Fővárosi Bíróság 43.Pf.638.083/2011/2. számú ítélete, valamint a Kúria a Pfv.VI.20.460/2012/10. számú ítélete helybenhagyott –

megállapította a felperesi jogelőd és az I. r. alperes közötti szerződés érvénytelenségét. Ráadásul – pofátlanul – cégünket rosszhiszeműnek minősítették önmagában amiatt, hogy cégünk tudott a perfeljegyzésről. A bírók képtelenek voltak felfogni, hogy egy törvényben szabályozott és előírt eljárásban vettünk részt, és ennek az eljárásnak volt része a perfeljegyzés ellenére az ingatlan árverési értékesítése, így nem csak jogellenes, hanem az Alaptörvénybe ütközően tisztességtelen is, de tovább megyek, aljas volt a bírók részéről, hogy a jogszerű árverésen való részvétel miatt rosszhiszeműnek minősítették cégünket. Az ítéletek kitértek arra is, hogy **amennyiben cégünk jóhiszeműen járt volna el, a tulajdonjogát nem lehetett volna törölni**. Éppen ezért voltak különösen aljas bírók ezek, mert azért minősítették rosszhiszeműnek a cégünket, hogy így megfoszthassák cégünket a tulajdonjogától.

- Ráadásul – szintén pofátlanul – a másodfokú ítélet kimondta, hogy cégünk nem fellebbezhetett az elsőfokú ítélet ellen, pontosabban a felperesi jogelőd és az I. r. alperes szerződése érvénytelensége megállapítása ellen, és ezért a fellebbezésünk ezen részét a másodfokú bíróság nem vizsgálta.
- Alkotmányjogi panasszal éltünk, melynek következtében az Alkotmánybíróság a 3064/2014. (III. 26.) AB határozatával megsemmisítette a kúriai- és a másodfokú ítéletet. **Az Alkotmánybíróság a határozatában kimondta, hogy az alkotmányjogi panaszunkat befogadta két másik ok miatt is: a tulajdonjogunk sérelme miatt is, és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunk sérelme miatt is.** Ezeknek a vizsgálatára azonban nem került sor, mert más ok miatt – a jogorvoslati jogunk megsértése miatt – semmisítették meg az ítéleteket (ez azért fontos, mert a – megismételt bírósági eljárásokat követő – második alkotmányjogi panaszunkat már nem fogadta be az Alkotmánybíróság, pedig abban legalább annyira pontosan körülírtuk, hogy az ítéletek miért sértik a tulajdonhoz való jogunkat, valamint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkat).
- Az AB megsemmisítés következtében a Kúria a Kpkf. IV.37.548/2014/5. számú végzésével **kimondta, hogy az eljárást folytatni kell**. Tehát **az AB megsemmisítés után még folytatódott a korábbi eljárás**. Ez egy nagyon fontos logikai láncszeme a perújítás Pp. 260-261. §-ában szabályozott megengedhetőségének, amire még visszatérünk.
- A megsemmisítés következményeként a megismételt bírósági eljárásban a korábbihoz hasonló pofátlan ítéletek születtek (a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 43.Pf.636.217/2014/6. számú ítélete, valamint a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.22.058/2014/10. számú ítélete), a bíróságok hasonlóan aljasan jártak el, amikor rosszhiszeműnek minősítették cégünket önmagában amiatt, mert tudott a perfeljegyzésről. Azt egyik bíróság sem volt képes felfogni, hogy ha a cégünk valóban rosszhiszemű lett volna, úgy a végrehajtó is az lett volna, sőt, az egész végrehajtás is, ráadásul az egész jogrendszer is. A bíróság azért fosztotta meg cégünket a tulajdonától, mert részt vett egy törvényben előírt és szabályozott, és a bíróság szerint szabályosnak és jogszerűnek

minősített eljárásban (az árverésen). Képtelenek voltak felfogni, hogy **ha az árverést jogszerűnek minősítik, akkor tisztességtelen és aljas dolog a résztvevőt rosszhiszeműnek minősíteni önmagában azért, mert részt vett az árverésen.**

- Ráadásul a megismételt másodfokú eljárásban a másodfokú tárgyaláson a bírói tanács elnöke, [REDACTED] a tárgyaláson megvonta tőlem a szót, és később, amikor a berekesztésre történt figyelmeztetését követően jeleztem, hogy van még előadni valóm, ezt írta a tárgyalási jegyzőkönyvbe: „Berekesztésre történt figyelmeztetés után **a feleknek további előadni valójuk nincs.** A tanács elnöke a tárgyalást berekeszti. A II. r. felperes [gondolom, hogy itt alperest akart volna írni] **a jegyzőkönyvet kiegészíteni kéri** azzal, miszerint ő bólintott a kérdés elhangzása után”.

Na, itt álljunk meg egy pillanatra!

A jegyzőkönyv önmagában bizonyítja, hogy a tárgyaláson rendkívüli dolog történt. Nem minden tárgyaláson történik meg ugyanis, hogy valaki kéri a bólintása jegyzőkönyvbe vételét. Hogyan lehetséges az, hogy a Kúria mindent rendben talált? Most komolyan: ki az a hülye, aki azért akarja kiegészíteni a jegyzőkönyvet, mert minden rendben volt? Gondolkozzanak már egy kicsit... mondjuk ez nem erőssége az alkotmánybíróknak sem, ennek tanúságát adták a második (3131/2015. számú) alkotmányjogi panaszunk született 3078/2016. (IV. 18.) AB végzésben... szánalmas.

Tovább is van, mondjam még?

A másodfokú tanács elnöke, [REDACTED] közokirat-hamisítást követett el, mert azt írta a jegyzőkönyvbe, hogy nem volt előadni valóm, ezzel szemben azonban a valóság az, hogy tudta, hogy volt még előadni valóm, és ezt onnan tudta, hogy magam mondtam el neki, ott a tárgyaláson, bele abba az aljas szemébe. A tettére tanúk is vannak, és egyébként pedig a tárgyalási jegyzőkönyv azt mindenképpen bizonyítja, hogy már a tárgyaláson kértem a jegyzőkönyv kiegészítését. Ez, ha mást nem is, de **azt feltétlenül bizonyítja, hogy én még mondani akartam valamit, magyarán volt még előadni valóm.**

A másodfokú jegyzőkönyv kézbesítését követően írásban kértük a jegyzőkönyv kiegészítését. Nem tudjuk biztosan, hogy mi történt ezzel a beadványunkkal. Nem tudjuk, hogy a Kúria a Pfv.VI.22.058/2014/10. számú ítélete meghozatala előtt látta-e ezt a beadványunkat, vagy nem. Elképzelhető, hogy nem látta, mert az indoklás 10. oldalán úgy fogalmazott, hogy: „a másodfokú tárgyalásról felvett és rendelkezésre álló jegyzőkönyv szerint ugyanis a II. r. alperes igen hosszan nyilatkozhatott, előadása rögzítésre is került, **majd olyan nyilatkozatot is tett, amely szerint további előadni valója már nem volt.** [...] A II. r. alperes ezt követően a Pp. 118. §-ának (2), illetve

(3) bekezdése alapján **a jegyzőkönyv kiegészítését nem kezdeményezte**, így nincs mód annak megállapítására, hogy a sérelmére esetlegesen jogsértés történt volna”.

Lehet, hogy a Kúria tényleg nem tudott a jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelmünkről, ugyanakkor a Kúria is szokott hazudni, ezért elképzelhető, hogy mégis tudott róla. Igazolja, hogy hazudott az ezt megelőző mondata: „[i]ratellenes a II. r. alperes azon hivatkozása, amely szerint a másodfokú tárgyaláson nem kapott szót és ezért nem volt lehetősége érvelésének előadására”. A felülvizsgálati kérelmünkben illet nem is állítottunk, hanem ezt írtuk: „[e]zt követően szót kaptam, azonban az érveim előadása közben az elnök félbeszakított, és közölte, hogy megvonja a szót. Az előadásomat így nem tehettem meg, és a bíróság anélkül döntött, hogy az érvelésemet megismerte volna”.

Egyértelmű tehát, hogy a Kúria hazudott, amikor azt állította, hogy én azt állítottam (hú, ez már túl bonyolult lesz az alkotmánybíróknak, sajnos ennél sokkal egyszerűbb dolgokat sem értenek meg), hogy nem kaptam szót, hiszen éppen ellenkezőleg: azt állítottam, hogy szót kaptam. Azonban azt is állítottam, hogy megvonták tőlem a szót, és erre bizonyíték maga a tárgyalási jegyzőkönyv, amiből világosan kitűnik, hogy valami nem volt rendben, hiszen az a hülyegyerek (ez voltam én) mindenáron bólogatni akart, de ez még nem is volt neki (nekem) elég, azt is akarta, hogy ez kerüljön is bele a jegyzőkönyvbe. Tehát önmagában a jegyzőkönyv miatt meg kellett volna ismételtetnie a Kúriának a másodfokú tárgyalást, hiszen ki az a hülye, aki csak bólogatni akar, amikor beszélni is lehet?!

Nem tudom, hogy az alkotmánybíróknak világos-e, hogy mi itt a probléma, hiszen a logikával hadilábon állnak. Nyilvánvalónak kellene lennie, hogy a jegyzőkönyv nem a valóságnak megfelelően tartalmazza a történeteket. Nyilvánvalónak kellene lennie még egy alkotmánybírónak is, hogy az a mondat, hogy „[a] II. r. [helyesen: alperes] a jegyzőkönyvet kiegészíteni kéri azzal, miszerint ő bólintott a kérdés elhangzása után” valójában arra enged következtetni, hogy a II. r. alperes még akart mondani valamit, azaz volt még előadni valója. Hiszen mi más okom lehetett arra, hogy kértem a jegyzőkönyv kiegészítését még ott, a tárgyaláson, aminek eredményeként az – egyébként aljas – tanácselnök ezt a zagyva mondatot írta a jegyzőkönyvbe?

Elég szomorú, hogy az alkotmánybíróknak el kell magyaráznom, és még úgy sem értik meg, hogy ha az érveim előadása közben megvonják tőlem a szót, az bizony azt jelenti, hogy nem tudtam elmondani az összes érveimet, és ezért a tárgyalás tisztességtelen volt. Különösen tisztességtelen, hogy a tárgyalást az elnök berekesztette, mikor tudta, hogy még volt előadni valóm. Az viszont nem csupán tisztességtelen, hanem bűncselekmény, hogy a bírók azt írták a jegyzőkönyvbe, hogy nem volt előadni valóm. Szánalmas, hogy az alkotmánybírók nem értik még azt sem, hogy mivel a jegyzőkönyv tartalmazza, hogy kértem a jegyzőkönyv kiegészítését, ez önmagában igazolja, hogy

még volt előadni valóm, és ezt szóvá tettem a tárgyaláson. Az egy másik dolog, hogy abból, amit mondtam, mi került bele a jegyzőkönyvbe, de a jegyzőkönyv mindenképpen igazolja, hogy az úgy nem igaz, ahogy le van írva, mert hiszen egyszerűen nem lehet igaz, Következésképpen nem lehet igaz, hogy nem akartam már semmit sem mondani, amiből pedig az következik, hogy volt még előadni valóm, magyarul a tárgyalási jegyzőkönyv egy hamis közokirat.

Az alkotmánybíróktól különösen tisztességtelen, hogy ezt még csak vizsgálni sem voltak hajlandók, hiszen az alkotmánybírók éppen azért vannak, hogy megakadályozzák a bírók aljas, tisztességtelen cselekedeteit.

Különösen elfogadhatatlan, hogy miközben a bírók rosszhiszeműnek minősítik a céget, hogy megfoszthassák a tulajdonától, az alkotmánybírók ezt eltűrik, és azt mondják, hogy ez nem alaptörvény-ellenes, és azt, hogy rendben van ez így. Hát nincs rendben!

Különösen tisztességtelen volt [REDACTED] előadó alkotmánybíró, aki nem is foglalkozott azzal a panaszunkkal, hogy a jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelmünket a másodfokú bíróság – aljas – eljárása miatt nem látta a Kúria. A 3131/2015. számú alkotmányjogi panaszunkban több helyen is hivatkozunk erre a kérelmünkre, például a 18. oldalon: „2014.09.30-án panasszal és a jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelemmel fordultunk a másodfokú bírósághoz, melyre a bíróság nem reagált, ezzel megsértve a tisztességes bírósági eljáráshoz [...] való jogunkat”.

Tehát van egy kérelmünk a másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv kiegészítése iránt, ami 2014. óta még nincs elbírálva. Jó, mi? És képzeljék el, a másodfokú bíróság, akinek kutya kötelessége lett volna elbírálni még 2014-ben, nem bírálta el! Ebben [REDACTED] a bűnös, aki eltüntette a beadványunkat a Kúria elől. Jól tudta, hogy ha a Kúria meglátja a beadványunkat, akkor hatályon kívül helyezi, de legalábbis helyezheti az aljas ítéletét. Jól tudta, hogy hiába utasítaná el, a Kúria úgylis felülbírálná, és megismételtethetné a másodfokú tárgyalást, mert a tárgyaláson feltűnően tisztességtelenül viselkedett, és erre még a karrierje is rámeget.

Tehát [REDACTED] számára nem jelentett volna megoldást, ha elutasítja a kérelmünket. Azt el kellett tüntetnie a Kúria szeme elől. Ezért nem bírálta el, hiszen ha elbírálna, azt végzésben tehetné volna meg, ami ellen fellebbeztünk volna, és a dolog máris a Kúria elé kerül. Jó, lehet, hogy előbb az ítéletábra elé, de a felülvizsgálati akta része lett volna akkor is.

Az alkotmánybíróknak egyértelműen jeleztük a 3131/2015. számú alkotmányjogi panaszunkban, hogy van egy kérelmünk, amit a bíróság még nem bírált el, tehát az alkotmánybírók egészen biztosan tudták ezt, feltéve persze, hogy tudnak olvasni. A 13. oldalon, a 18. oldalon, valamint a 65-67. oldalon több mint egy teljes oldal foglalkozik ezzel a témával.

Ezért az alkotmánybírók viselkedésére nincs mentség. Szégyelljék magukat! Az alkotmánybíróknak az lenne a feladatuk, hogy ezeket az aljas bírókat megakadályozzák az alapjogsértésekben. Hogy nem sül le például [REDACTED] képeről a bőr, amikor a visszautasító végzésében meg sem említi, hogy kértük a másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv kiegészítését?!

Tehát az Alkotmánybíróság sem foglalkozott a kérelmünkkel.

Nem tudom, hogy minek kell történnie, hogy valaki felfogja, hogy ez így tisztességtelen.

Na, de most már térjünk vissza az eseményekhez:

- Mivel az Alkotmánybíróság sem foglalkozott a kérelmünkkel, perújítást kezdeményeztünk.
- Az elsőfokú bíróság végzése szerint a perújítási kérelmünk érdemi vizsgálatra alkalmatlan.
- A végzést az elsőfokú bíró szóban hirdette ki. Nem volt egyszerű, de végül a Fővárosi Ítéltábla az 1.Pkf.25.253/2018/2. számú végzésében megállapította, hogy a jogorvoslati záradékot az elsőfokú bíró ezekkel a szavakkal hirdette ki: „[a] végzés ellen a perújító alperes szempontjából perújító alperes tekintetében a kihirdetéstől, míg a perújított felperes és II. rendű I. rendű II. rendű [ez nem elírás, hanem így hangzott el, és ezért így szerepel az ítéltábla végzésében] perújított alperes tekintetében a kézhezvételtől számított tizenöt napon belül van helye fellebbezésnek”. Az ítéltábla megállapította, hogy ezzel az elsőfokú bíró megtévesztett engem.
- Vártam, hogy az elsőfokú végzés megérkezzen postán, és mikor átvettem (ez éppen a 16. napon volt), megdöbbenve olvastam, hogy a végzés írásbeli változatának szövege a következő: „[a] végzés ellen a perújító alperes tekintetében a kihirdetéstől, míg a perújított felperes és I. rendű perújított alperes tekintetében a kézhezvételtől számított tizenöt napon belül van helye fellebbezésnek”.
- Mint az örült rohantam az elsőfokú bíróságra, gyorsan írtam egy fellebbezést, és mivel a határidőből kicsúsztam, igazolási kérelmet terjesztettem elő. Ebben többek között előadtam, hogy azért késtem, mert úgy tudtam, hogy a 15 napos határidő a kézbesítéstől számít.
- Az igazolási kérelmemet az elsőfokú bíró a 7.P.22.077/2016/18. számú végzésével elutasította. Ebben így fogalmazott: „Az a körülmény, hogy a perújító alperes számára nem volt ismert a fellebbezési határidő számítására vonatkozó jogszabályi rendelkezések (sic!) nem tekinthető olyan körülménynek, amely a mulasztás vétlenségét valószínűvé teszi, különös tekintettel arra, hogy az alperes fellebbezésének benyújtására nézve a bíróság végzésében **megfelelő tájékoztatást kapott**”.

- Voltak még bosszantó történetek, de az igazolási kérelmemnek az ítéletábla végül helyt adott.
- Az ítéletábla végzése bizonyítja, hogy az elsőfokú bíró közokirat-hamisítást követett el, hiszen a végzés szövege nem felel meg a valóságnak. A végzés szóban került kihirdetésre, annak elhangzott szavait a bíróság hangszalagon rögzítette, ezért nyilvánvaló, hogy ezt az elsőfokú bíró az írásba foglaláskor észlelte, hiszen a hangfelvétel alapján került sor a végzés írásba foglalására, így azt is tudta, hogy megtévesztett, ennek ellenére volt képe azt írni, hogy megfelelő tájékoztatást adott. Tehát szintén egy közokiratot hamisító bíró volt az, aki elutasította a perújítási kérelmünket. Jó, mi? Gyalázatos. Hogy nem sül ki a szeme?!

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az elsőfokú végzés ellen fellebbeztünk, ezzel a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítettük.

Felülvizsgálati eljárást és perújítást nem kezdeményeztünk (ez volt maga a perújítás).

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A jogerős végzést 2018.07.17-én vettük át, az ettől számított 60 napos határidőn belül terjesztjük elő az alkotmányjogi panaszt.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A támadott végzések szerinti II. r. alperes vagyunk, ezáltal érintettek.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét jelenti, hogy a 2014. évben előadott kérelmünk még mindig nincs elbírálva, azt a korábbi eljárásban a bíróság önhibánkon kívül nem bírálta el, és a jogerős végzés szerint a jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelem el nem bírálása perújítás oka nem lehet.

Hát akkor melyik eljárásban fogja elbírálni ezt a kérelmet ez a kib...ott ország!

Akkor most mi lesz. Marad a kérelmünk örök időkre elbírálatlan? A bíróság ezzel már kiröhögtette magát. Ne röhögtesse már ki magát az Alkotmánybíróság is!

Mégis, mit kellett volna tennünk, hogy elbírálják! Az, hogy azok után, hogy a korábbi eljárásban nem voltak hajlandók elbírálni, és most azt állítják, hogy perújítás oka sem lehet, ez a legtisztességtelenebb, legaljasabb eljárások közé tartozik.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunk sérelmét jelenti, hogy a jogerős végzés szerint a perújítási kérelmünk elkésett, holott azt attól az időponttól számított 6 hónapon belül, tehát határidőben terjesztettük elő, amikor megtudtuk, hogy nincs lehetőség a korábbi eljárás folytatására, így arra, hogy azt a tényt, hogy van még el nem bírált kérelmünk, a korábbi eljárásban figyelembe vegye a bíróság.

Tisztességtelen volt a bírósági eljárás azért is, mert a jogerős végzés azt állítja, hogy a perújítás megengedhetősége tárgyában tartott tárgyalás befejezésekor a tárgyalást nem kell berekeszteni, és emiatt nem is kell figyelmeztetni a tárgyalás befejezésére a feleket, valamint nem kell megkérdezni, hogy kívánnak-e még valamit előadni. Ez a Pp. alaptörvény-ellenes értelmezése, és megdöbbenő gondolkodás. A Pp. 266. (1) bekezdése szerint a perújítás megengedhetőségéről tárgyalást kell tartani. A bíróság tartott is tárgyalást, tehát idáig rendben van a dolog. A Pp. 145. § (1) bekezdése kivételt nem engedő módon előírja, hogy abban az esetben, ha egy külön eldöntésre alkalmas kérdés határozathozatalra érett, a tárgyalást be kell rekeszteni (akár érdemi a döntés, akár nem érdemi). Abban az esetben azonban, ha a bíróság a perújítási kérelmet érdemi vizsgálatra alkalmatlannak találja, az erről szóló határozat nyilvánvalóan egy külön eldöntésre alkalmas kérdés eldöntéséről szól, nem? Mit lehet ezen nem érteni? Az egy külön eldöntésre alkalmas kérdés, hogy vizsgálódjon-e még tovább a bíróság. Hiszen nincs is tovább, vége a tárgyalásnak, vége az elsőfokú eljárásnak, tehát ez volt utolsó döntés. Az utolsó döntés mindig egy külön eldöntésre alkalmas kérdés, hiszen mivel ez az utolsó, nem is lesz már másik kérdés, amiről döntenie kellene.

Megáll az eszem, hogy a bírók ezt értik meg. Pedig ezt szerintem még egy óvodás is megérti.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

XXVIII. cikk (1) bekezdés (tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, valamint ésszerű időn belüli elbíráláshoz való jog)

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Kezdjük az ésszerű idővel. A perújítási kérelmet 2016. május 27-i keltezéssel (ehhez képest pár nappal későbbi beérkezéssel) terjesztettük elő, és a bíróság mindössze a megengedhetőségről döntött, ám ehhez több mint két évre volt szüksége. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény legfőbb

őre, és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy mindenkinek joga van a per ésszerű befejezéséhez.

Kérjük, hogy mondja ki az Alkotmánybíróság, hogy a bíróságok megsértették ezt a jogunkat.

Az 1. rész a) pontjánál ott tartottunk, hogy az elsőfokú bíróság végzése szerint a perújítási kérelmünk érdemi vizsgálatra alkalmatlan. A végzés indokolása szerint „[e]zen [a jogerős ítélettől számított 6 hónapos] határidőtől csak kivételes esetekben tekinthet el a bíróság. Ebbe a körbe azonban nem tartozik az a körülmény, hogy a perújító alperes felülvizsgálat iránti kérelemmel élt, ugyanis ez nem tekinthető olyan esetnek, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a perújító alperes csak később jutott abba a helyzetbe, hogy perújítással élhessen, hiszen ezen felülvizsgálati eljárásban hozott határozat hiányában is lehetősége lett volna perújítással élni, mivel az általa felhozott indokok nem a felülvizsgálati eljárás során elbírált körülményekre irányulnak. Ugyancsak nem szolgálhat alapul a határidő számítás szempontjából az alkotmánybírósági eljárás lefolytatása”.

Az elsőfokú bírót próbálta bemesélni, hogy annak érdekében, hogy ne késsük le a perújítási határidőt, a perújítást párhuzamosan kellett volna kezdeményeznünk a felülvizsgálati eljárással, tehát két eljárás kellett volna indítanunk egy időben ugyanazon sérelemért. És ezzel a másodfokú bíróság is egyetértett.

Na, most vagy mi vagyunk idióták, vagy a bírók.

Nóórmáális?! (idézet Besenyő Pista bácsitól)

Egy dolog miatt két eljárást kezdeményezni? Tényleg ennyire ostoba minden bírót? Vagy mi vagyunk ennyire hülyék, hogy nem értjük, hogy de bizony, párhuzamosan két eljárást kellett volna indítanunk? Egyet azért, mert arra az eljárásra tartozik (felülvizsgálat), egyet meg azért, mert arra is tartozik? („Egy a társaság miatt, [...] egy a rossz időkre kell” {Charlie - Jég dupla whiskyvel}). Ma ilyen idézgetős napon van).

Ez ellentmond az Alaptörvény 28. cikkének, amely kimondja, hogy a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy erkölcsös és **gazdaságos célt** szolgálnak. Egy dolog miatt két eljárást indítani egyszerre, nos, ez nem gazdaságos, és nem is erkölcsös ilyet elvárni a féltől. Még hogy két idióta bíróságot szidjak egyszerre? Még mit nem! Nekem is szükségem van egy kis szünetre a két ostoba határozat között. Arról nem is beszélve, hogy így kétszer kellene eljárási illetéket fizetni ugyanazért a sérelemért. Hol képzik ezeket az idiótákat?

A régi Pp. 260. § (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés a) pontja alapján a felek bármelyike csak akkor élhet perújítással, ha az ott említett tény, bizonyítékot vagy határozatot a korábbi eljárás során hibáján kívül **nem érvényesíthette**.

Na, most aztán nagyon figyeljenek az alkotmánybírók, mert ez valóban nem triviális, de semmi baj, itt vagyok, segítek, csak olvassák figyelmesen, és ha elakadnak, kérdezzenek!

Mit is mond a Pp. 260. § (2) bekezdése? „Csak akkor élhet perújítással, ha [...] a korábbi eljárás során [...] **nem érvényesíthette**”. Mit nem érvényesíthettünk? (a nyelvtan tanárom is tapsikolna örömeiben ettől a szakszerű mondatelemzéstől) Hát azt a tény, hogy van egy panaszunk a tárgyalás szabálytalansága, valamint egy elbírálatlan kérelmünk a jegyzőkönyv kiegészítése iránt. És vajon tényleg nem érvényesíthettük volna? Ugyan már, hogyan érvényesíthettük volna! A panaszt el kell bírálni, és a jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelmet szintűgy. Ezért éppenséggel születhetett volna akár számunkra kedvező döntés is. Tehát a lehetőség megvolt rá, ezért nem igaz az, hogy „nem érvényesíthettük”. Ugyanis addig az időpontig még érvényesíthettük (volna), amíg tartott a kúriai, majd az alkotmánybíróági eljárás. Azt honnan tudhattuk volna, hogy a kúriai bírókhoz nem jut el a panaszunk, és azt honnan tudhattuk volna, hogy az alkotmánybírók olyan tisztességtelenek lesznek, hogy bár tudták, hogy kifogásoltuk a panaszunk el nem intézését, nem foglalkoznak vele. Komolyan röhejes, hogy az alkotmánybíróknak ecsetelnem kell, hogy az egy külön (alkotmányjogi) panaszunk volt, hogy az eljárás bíróságok nem foglalkoztak a panaszunkkal és a jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelmünkkel. Panasz a panasz el nem intézése miatt. Jó, mi? Hát milyen ország ez?

Tehát amíg eljárási lehetőség volt a korábbi eljárás folytatására, addig nem teljesült a Pp. 260. § (2) bekezdésében levő feltétel, hiszen mind a felülvizsgálati-, mind az alkotmányjogi panasz eljárás alkalmas volt arra, hogy általuk érvényesítsük az el nem bírált panaszunk tényének figyelembe vételét, ezért amíg ezek az eljárások tartottak, nem volt igaz az, hogy „nem érvényesíthette”, ezért a rendelkezés akadályát képezte a perújításnak.

Ha nem értik, menjenek logikai továbbképzésre. Az, hogy „csak akkor élhet, ha nem érvényesíthette”, pontosan ugyanazt jelenti, mint az, hogy „amíg eljárásjogilag érvényesítheti, addig nem élhet”.

A fentiek szerint tehát, amíg tart (vagy tarthat) a korábbi eljárás, és ezért lehetőség van arra, hogy a tény (a kérelmünk létezését) a korábbi eljárás során érvényesítsük, addig nem élhetünk perújítással. Ez így világos? Ha nem, kérdezzenek nyugodtan. Ez nem (csak) jog, hanem logika, ebben jobb vagyok akármelyiküknél. Mondjuk nem is teszük ám magasra a lécet.

Tehát a Pp. 260. § (2) bekezdése, teljes összhangban az Alaptörvény 28. cikkével úgy rendelkezik, hogy szó sem lehet párhuzamosan, két külön eljárásban (felülvizsgálat és azt követő alkotmányjogi panasz az egyik vonalon, valamint perújítás a másik vonalon) ugyanannak a kérelemnek az elintézéséről. A perújításra csak abban az esetben kerülhet sor, ha a korábbi eljárásban – és persze önhibánkon kívül – nem érvényesíthettük. Ha pedig addig nem lehet élni perújítással, amíg a korábbi eljárás tart, akkor nyilvánvaló, hogy a 6 hónapos határidő sem kezdődhet el, amíg az igénybe vett felülvizsgálati eljárás, valamint az azt követő alkotmányjogi panasz eljárás tart, hiszen különben a határidő azelőtt telne le, mielőtt először lehetőségünk lesz majd igénybe venni a perújítást. A Pp. 10. § (3) bekezdése szerint a felülvizsgálat is a korábbi eljárás része. Ha a Kúria hatályon kívül helyezte volna a jogerős ítéletet, akkor folytatódott volna a korábbi eljárás. Hasonló logika mentén, ha az AB megsemmisítette volna a jogerős ítéleteket (a másodfokút és a kúriait), akkor szintén folytatódott volna a korábbi eljárás. Itt emlékeztetünk a fentebb már hivatkozott kúriai végzésre, miszerint **ilyen esetben folytatódik az eljárás, tehát a korábbi eljárás**. A Pp. 260. § (2) bekezdése szerint azonban csak attól az időponttól kezdődően élhettünk perújítással, ha a korábbi eljárásban már nem érvényesíthető a kérelmünk létezése tényének figyelembe vétele. Ha az Alkotmánybíróság tisztességesen járt volna el, és figyelembe vette volna, hogy a kérelmünk létezik, de az eljárt bíróságok azt nem bírálták el, és ezért a jogerős ítéleteket megsemmisítette volna, aminek következtében folytatódott volna a korábbi eljárás. Ezt a jogértelmezést bizonyítja a Kúria Kpkf. IV.37.548/2014/5. számú végzése, mely szerint a Kúria a 3064/2014. (III. 26.) AB határozatában kimondott megsemmisítések jogkövetkezményeként kimondta, hogy „a perbeli esetben a II. rendű alperes alapjogsérelme akkor nyer orvoslást, ha **az eljárás folytatása mellett** a másodfokú bíróság érdemben állást foglal az árverési vevő [...] fellebbezési kérelmei [...] tekintetében”.

Tehát mi történt azután, hogy az AB megsemmisítette a korábbi jogerős ítéleteket? Nem fogják elhinni... **Folytatódott a korábbi eljárás**. Ebből következik, hogy ha az AB az újabb ítéleteket is megsemmisítette volna, akkor **ismét folytatódott volna a korábbi eljárás**. Tehát amíg az alkotmányjogi panasz eljárás folyamatban volt, nem lehetett tudni, hogy a korábbi eljárás folytatódik-e ismét, tehát nem lehetett azt állítani, hogy „a korábbi eljárás során [...] nem érvényesíthette”, mert éppenséggel érvényesíthettük volna, ha az alkotmánybírók tisztességesek lettek volna, és megsemmisítik a jogerős ítéleteket. Tehát amíg az alkotmányjogi panasz eljárás folyamatban volt, addig nem teljesült a Pp. 260. § (2) bekezdésében szereplő feltétel, következésképpen addig a törvény kizáró rendelkezése miatt nem élhettünk perújítással. Ezért a Pp. 261. § (1) bekezdésben szereplő 6 hónapos határidőt a kizáró feltétel megszűnésétől kell számítani, azaz onnantól, amikor a korábbi eljárás folytatására már nincs eljárásjogi lehetőség. Ez a határidő pedig az Alkotmánybíróság döntésének kézbesítésekor kezdődött el, hiszen ekkor szereztünk tudomást arról, hogy a korábbi eljárásban nem érvényesíthettük a kérelmünk

létezésének tényét, tehát ekkor szereztünk tudomást az akadály megszűnéséről. A korábban már hivatkozott Kúria Kpkf. IV.37.548/2014/5. számú végzése alátámasztja, hogy ha az AB megsemmisítette volna az ítéleteket, akkor a Kúria ismét egy olyan végzést hozott volna, amivel megint csak a korábbi eljárás folytatódott volna.

Alátámasztja az érvelésünket az AB Ügyrendjének 32. § (3) bekezdése is, miszerint „[...] alkotmányjogi panasz benyújtásának nincs helye, ha a Kúria a felülvizsgálati kérelmet, illetve indítványt még nem bírálta el [...]”. Tehát nincs alkotmányjogi panasz eljárás, ha a felülvizsgálati eljárás még folyamatban van, mert egy sérelmet nem lehet egyszerre két eljárásban elbírálni (pedig a törvény szó szerinti szövege szerint éppenséggel lehetne, azonban ezt a lehetőséget az AB nem találta alkotmányosnak, ezért döntött úgy az Ügyrendben, hogy nem lehet). Ugyanez a helyzet a perújítással is: amíg a felülvizsgálati eljárás folyamatban van, addig nincs helye perújításnak. És nincs helye perújításnak, amíg az alkotmányjogi panasz eljárás folyamatban van. Ezt a jogértelmezést követeli meg az Alaptörvény 28. cikkében megjelenő józan ész, és a pergazdaságosság követelménye. A végzések tehát azért is alaptörvény-ellenesek, mert a 28. cikk megsértése miatt megsértették a tisztességes eljáráshoz való jogunkat, hiszen a 28. cikk szem előtt tartása mellett tisztességtelen volt elvárni cégünkötől, hogy ugyanazon cselekmény miatt egy időben két eljárást is indítson.

Nem olyan egyszerű ez a logika, ezt elismerem, de azért egy bírónak meg kellene értenie. Mivel nem értik, vagy nem akarják érteni, ezért (is) szoktam azt mondani, hogy a bíró a társadalom alja. Vagy olyan ostoba, hogy nem érti, és akkor azért, vagy pedig nagyon is érti, de mégis így ítélkezik, és akkor pedig azért. Kihasználják, hogy büntetlenül átgázolhatnak másokon. Hányingerem van ettől a tisztességtelenségtől.

Tisztességtelen volt az eljárás, hiszen a másodfokú tárgyalást kifogásoló panaszunkat és kérelmünket köteles lett volna figyelembe venni a felülvizsgálati bíróság. Nem kellett arra számítanunk, hogy a tisztességtelen [REDACTED] tünteti a kérelmünket a felülvizsgálati eljárás elől, mint ahogy arra sem, hogy az alkotmánybírók is olyan tisztességtelenek lesznek, hogy annak ellenére, hogy az alkotmányjogi panaszunkban kifejezetten hivatkoztunk erre, nem foglalkoznak a kérelmünk létezésével.

Nyilvánvaló, hogy a bíróságok tisztességtelensége sértette az alapjogunkat, és ez érdemben befolyásolta a bírói döntéseket.

Helytelenül állapította meg a másodfokú végzés, hogy a kérelmünk elkészült, mert a jegyzőkönyvet kézbesítéssel kaptuk meg, továbbá a kérelemnek nem a bírósághoz történő beérkezése, hanem a postára adása számít. Egyébként pedig a Pp. 114. §-a szerint a fél az eljárás szabálytalanságát a

per folyamán bármikor – tehát határidő nélkül – kifogásolhatja. Mivel a felülvizsgálati eljárás akkor még nem fejeződött be, a kérelmet a Kúriának vizsgálnia kellett volna. Feltehetően vizsgálta is volna, ha tudott volna róla. És még egyszer: önmagában a másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv igazolja, hogy rendkívüli dolog történt, amiből a Kúriának külön kérelem nélkül is, önmagában a felülvizsgálati kérelmünkben levő azon hivatkozásunk alapján, miszerint megvonták tőlem a szót, és nekem még volt előadni valóm, azt kellett volna megállapítania, hogy a jegyzőkönyv alapján, annak homályossága miatt nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy nekem valóban nem volt már előadni valóm, és ezért a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a másodfokú bíróságot új eljárásra kellett volna utasítania. Nincs jelentősége, hogy az aljas [REDACTED] szerint a kérelem határozott kérelmet nem tartalmaz, a jogerős végzés pedig helytelenül állítja, hogy nem jelöltem meg, hogy miként kérem kiegészíteni a jegyzőkönyvet, mert ha így is lenne, az elintézési módja nem az elsüllyesztése, hanem a hiánypótlási felhívás. Egyébként pedig a kérelemben világossá tettem, hogy kérem a jegyzőkönyv kiegészítését, és azt is világossá tettem, hogy már a tárgyaláson kértem a jegyzőkönyv kiegészítését azzal, hogy nekem még volt előadni valóm. Ezt konkrétan le is írtam a kérelemben, amiből következik, hogy azzal mindenképpen kértem kiegészíteni a jegyzőkönyvet, hogy nekem még volt előadni valóm. Ha semmi más, csak ez még belekerül a jegyzőkönyvbe, akkor a Kúria hatályon kívül helyezte volna a tisztességtelen eljárásban született ítéletet, és a korábbi eljárás folytatódott volna.

Továbbá azt is állítja az elsőfokú bíró a végzésében – egyetértésben a másodfokú bírósággal –, hogy a perújítási kérelmünkben felhozott okok – miszerint van egy el nem bírált kérelmünk – nem a felülvizsgálati eljárás során elbíralt körülményekre irányulnak. Pedig de. Hiszen a felülvizsgálat során a Kúria vizsgálta, hogy van-e kérelmünk a jegyzőkönyv kiegészítése iránt. Vizsgálta, és azt állapította meg, hogy nem volt. Pedig volt. A Kúria azért döntött ellenünk, mert nem látta a kérelmünket, ami pedig létezett. Tehát az elsőfokú bíró vagy nem értette meg (mert ostoba), vagy pedig nagyon is értette, de akkor pedig tisztességtelen. Maga az eljárás azonban mindenképpen tisztességtelen volt, hiszen maga az ok, amire a bíróság alapította a döntését, nyilvánvalóan valótlan.

Alaptörvény-ellenes a jogerős végzés azon indokolása is, miszerint csak érdemi döntés előtt kellene berekeszteni a tárgyalást, hiszen a Pp. 145. § (1) bekezdése nem csak az érdemi döntések esetén teszi azt kötelezővé, ezért ez az indok is nyilvánvalóan valótlan.

Az elsőfokú bíróság a 7.P.22.077/2016/2. végzésével az eljárási illeték megfizetésére hívott fel, azonban annak mértékét nem indokolta. Számításunk szerint az illeték összege eltér a végzésben levőtől. A pertárgyérték 5 millió forint, és ennek a 3 %-os mértéke 150 ezer forint. Az illeték kiszámítása indokolásának hiánya miatt a végzés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében

biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkat, az indokolt bírói döntéshez való jogunkon keresztül.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nem kezdeményeztük a végrehajtás felfüggesztését.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Nem járulok hozzá a személyes adataim nyilvánosságra hozásához, de hozzájárulok ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság a beadványt (személyes adatok nélkül) a honlapján közzétegye.

Szókimondásommal szerintem nem feltétlenül loptam az alkotmánybírók szívébe magam. Sajnos az a helyzet, hogy tudom, hogy semmi értelme beadni az alkotmányjogi panaszt, mert nem fognak tisztességesen eljárni. Biztos vagyok abban, hogy az alkotmánybíróknak fontosabb a bíróságok tekintélye, mint igazat adni a panaszomnak, és ezért visszautasítják, mert úgy gondolják, hogy így őrzik meg a bírók tekintélyét. Jó lenne, ha felfognák, hogy éppen azzal ártanak a bírói tekintélynek, ha hagyják, hogy a bírók ilyen aljas módon viselkedjenek. Mindegy, ez van, az AB teszi a kukába, és meg teszek rá. De legalább kiírtam magamból.

Kelt: Budaörs, 2018.09.05.

